

SL

SL

SL

KOMISIJA EVROPSKIH SKUPNOSTI

Bruselj, 11.11.2008
COM(2008) 719 konč.

POROČILO KOMISIJE SVETU IN EVROPSKEMU PARLAMENTU

Šesto poročilo o postopkih za pobiranje in nadzor DDV po členu 12 Uredbe (EGS, Euratom) št. 1553/89

{SEC(2008) 2759}

KAZALO

1.	POVZETEK	3
1.	Poglavje 1: Uvod in področje uporabe	4
1.1.	Kaj je poročilo po členu 12?	4
1.2.	Od kod izhajajo podatki v poročilih?	4
1.3.	Prejšnja poročila po členu 12	4
1.4.	Namen poročila	4
1.5.	Področje uporabe tega poročila	4
2.	Poglavje 2: Spremljanje izvajanja priporočil	5
2.1.	Pomen preteklih priporočil	5
2.2.	Zbiranje dokazov	5
2.3.	Analiza odgovorov	6
2.4.	Rezultati	6
2.5.	Ocena	6
3.	Poglavje 3: Operativne ugotovitve s seminarja	7
3.1.	Uvod	7
3.2.	Vrzel sredstev iz DDV	7
3.3.	Ocena	8
4.	Poglavje 4: Sklepne ugotovitve	9
4.1.	Ozadje in cilji	9
4.2.	Kazalci uspeha	9
4.3.	Splošna ocena	9

1. POVZETEK

To poročilo je šesto v vrsti poročil o postopkih držav članic za pobiranje in nadzor DDV, ki jih Komisija predloži proračunskemu organu vsaka tri leta. Prejšnja poročila so zajemala vsa področja, ki jih omenja Uredba št. 1553/89, ter za skoraj vsa navedla priporočila, kako jih izboljšati. To poročilo je nekoliko drugačno. Realistično ocenjuje, kaj je bilo doseženega na podlagi prejšnjih petih poročil, in poskuša ugotoviti, ali se lahko pokaže, da je postopek poročanja učinkovit.

V prejšnjih poročilih je bilo obravnavano vprašanje osnovnega namena poročil po členu 12. Čeprav obstajajo zelo podrobni enotni postopki glede izračuna zneska (osnove za DDV), na podlagi katerega se določijo lastna sredstva Komisije iz naslova DDV, se ta postopek začne z zneskom DDV, ki ga države članice dejansko poberejo. Komisija v okviru nadzora lastnih sredstev preverja točnost izračunov držav članic, vendar ne pregleduje ureditev držav članic za upravljanje, nadzor in pobiranje DDV. Podatki v poročilih se zberejo od držav članic – ponavadi z vprašalniki. Njihove ureditve in postopki so lahko zelo različni, saj to ni področje, na katerem bi obstajala samo ena pravilna metoda in gotovo ni rešitev, ki bi se dale uporabiti v vseh primerih.

Komisija meni, da bi morala poročila po členu 12 dajati zagon za spremembe. Te spremembe bi lahko dosegli s spodbujanjem razprav v Evropskem parlamentu in Svetu ali s sprožitvijo sprememb v državah članicah na podlagi priporočil iz poročil. To poročilo povzema ugotovitve, kako uspešen je bil postopek poročanja glede na ti merili.

Rezultati niso spodbudni. Navesti ni mogoče nobenega odziva Evropskega parlamenta ali sveta na katero koli od prejšnjih poročil, kaj šele, da bi poročila sprožila splošno debato. Vprašalnik za vse države članice, v katerem je bilo treba navesti podatke o dejavnostih, ki so jih začele izvajati zaradi poročil na podlagi člena 12, ni vseboval nobenega obširnega ali prepričljivega dokazila, da so bili zaradi poročil sprejeti kakršni koli posebni ukrepi.

Ker v zvezi s poročili s strani proračunskega organa ni bilo nobene reakcije, se postavlja vprašanje, ali je poročilo sploh potrebno še za kaj drugega kot samo za izpolnjevanje regulativne obveznosti, Komisija pa ima za izboljšanje pobiranja DDV in prispevanje k zmanjševanju goljufij v zvezi z DDV številne druge priložnosti. Komisija kljub temu meni, da je pomembno nadaljevati razpravo o nadzoru, pobiranju in upravljanju DDV na vseh ustreznih ravneh. Komisija bo zato še naprej uporabljala ureditev po členu 12, da bi v državah članicah ustvarila spodbudne pogoje za razmislek in spremembe, ki bi se ustvarili na podlagi platforme za razprave, izmenjavo idej in zbiranje izkušenj na področju DDV med državami članicami ter med državami članicami in Komisijo.

1. POGLAVJE 1: UVOD IN PODROČJE UPORABE

1.1. Kaj je poročilo po členu 12?

Komisija mora na podlagi člena 12 Uredbe št. 1553/89¹ proračunskemu organu (Evropskemu parlamentu in Svetu) vsaka tri leta predložiti poročilo o postopkih, ki jih uporabljajo države članice za registriranje davčnih zavezancev ter za določitev in pobiranje DDV, pa tudi o načinih in rezultatih njihovega sistema za nadzor DDV. V poročilu mora biti navedeno tudi, ali se lahko predvidijo izboljšave postopkov.

1.2. Od kod izhajajo podatki v poročilih?

Podatki v poročilih se zberejo od držav članic. Običajna metoda pobiranja je priprava in objava vprašalnikov, ki se osredotočajo na posebna področja ureditev držav članic o upravljanju in pobiranju DDV. Odgovori držav članic se v poročilu prikažejo v združeni obliki. Pri petem poročilu (objavljenem na začetku leta 2005) so ta pristop nadomestili obiski vseh tedanjih držav članic, da bi se razjasnili in natančno opredelili odgovori, ki so jih te države navedle v vprašalniku. To poročilo poleg odgovorov na posebej pripravljeni vprašalnik uporablja tudi ugotovitve seminarja, ki je vključeval vse države članice in ga je Komisija organizirala leta 2006².

1.3. Prejšnja poročila po členu 12

To poročilo je šesto v vrsti teh poročil³. Prejšnja poročila so zajemala vsa področja, ki jih omenjajo predpisi, ter za skoraj vsa navedla priporočila.

1.4. Namen poročila

Osnovni namen takega poročila morda ni čisto jasen, saj denimo člen 3 iste uredbe jasno določa, da se osnova za sredstva iz DDV izračuna na podlagi skupnih neto prihodkov iz DDV, ki jih država članica dejansko pobere v zadevnem letu. Ko je Svet odobril ustrezne predpise, je menil, da bo postopek poročanja prispeval h krepitvi ukrepov za boj proti goljufijam. Za Komisijo pomeni poročilo sredstvo, prek katerega lahko javno komentira, kako učinkovito in uspešno države članice upravljajo DDV, hkrati pa bi morale pomeniti tudi spodbudo za spremembe. Poročila prav tako prispevajo k izmenjavi najboljših praks, poleg tega pa je eno od njihovih izhodišč prizadevanje, da so v zvezi s prispevki v proračun Skupnosti vse države članice obravnavane enako.

1.5. Področje uporabe tega poročila

To poročilo zajema obdobje od leta 2003 do leta 2006 in se ukvarja z dvema glavnima področjema. Prvo področje je realistična ocena, kaj je bilo doseženo na podlagi priporočil iz prejšnjih petih poročil. Drugo je nadaljevanje prizadevanj na podlagi ugotovitev iz seminarja, ki ga je Komisija organizirala leta 2006, tj. leto po objavi petega poročila. Seminar je pokazal, da so različne uprave zelo različno razlagale prostovoljno izpolnjevanje predpisov ter uporabo in pomembnost ocenjevanja, kar sta bili glavni temi priporočil na področju DDV. S tem se

¹ Uredba Sveta (EGS, Euratom) št. 1553/89 z dne 29. maja 1989 (UL L 155, 7.6.1989) o dokončni enotni ureditvi zbiranja lastnih sredstev, pridobljenih iz davka na dodano vrednost.

² Seminar je potekal v Talinu, v Estoniji od 11. do 13. oktobra 2006 v okviru programa Skupnosti za upravno sodelovanje za davčne uprave in njihove uradnike – Fiscalis 2007.

³ 5. poročilo: COM(2004) 855 konč. + Priloga SEC(2004) 1721

4. poročilo: COM(2000) 28 konč.

3. poročilo: COM(1998) 490 konč.

2. poročilo: COM(1995) 354 konč.

1. poročilo: SEC(1992) 280 konč.

nam je ponudila priložnost, da predstavimo sklepe seminarja iz Talina o prostovoljnem izpolnjevanju predpisov in ocenjevanju, ki smo jo tudi izkoristili.

2. POGLAVJE 2: SPREMLJANJE IZVAJANJA PRIPOROČIL

2.1. Pomen preteklih priporočil

Kakor je bilo razloženo v uvodu, je to šesto poročilo v vrsti poročil, ki jih pripravlja Komisija na podlagi podatkov, ki jih predložijo države članice. Prejšnja poročila po členu 12, predložena proračunskemu organu, niso sprožila nobene razprave. Ker ni bilo nobene reakcije, se postavlja vprašanje o učinkovitosti postopka poročanja. Vendar lahko ugotovitve poročil uporabljalo države članice same kot podlago za sprejetje ukrepov, ki bi izboljšali njihove upravne ureditve. Po objavi petega poročila je Komisija organizirala seminar, da bi ugotovila, ali je to res ali ne. Čeprav so sodelujoče države članice ocenile, da je bil seminar uspešen in da se je v vsakem primeru zanje izkazal kot koristen za vzpostavljanje novih stikov, izmenjavo najboljših praks in pojasnjevanje njihovih sprejetih pobud drugim državam članicam, pa seminar na splošno ni bil najprimernejši forum za ugotavljanje napredka pri izvajanju priporočil. Deloma je to mogoče pripisati času organizacije seminarja, ki je potekal kmalu po širitvi EU na deset novih držav članic, kar je pomenilo, da je prihajala tretjina udeležencev iz držav, ki so bile članice EU samo dve leti in so imele zato zelo malo časa za kakršne koli dejavnosti v zvezi z priporočili.

Struktura seminarja je bila določena na podlagi priporočil, ki so tudi vplivala na njegovo vsebino. Vendar pa težavna vprašanja, na primer, v kolikšni meri so bili izvedeni ukrepi, ki so potrebni za njihovo izvajanje, ali če države članice nameravajo sprejeti ukrepe v zvezi z njimi, niso bila sistematično obravnavana v vseh državah članicah za vsa priporočila. Zato je ponovna obravnava teh vprašanj v naslednjem poročilu, ki je spet uporabilo pristop na podlagi vprašalnika, omogočila, da so se lahko nadalje razvile razprave iz seminarja, ki so države članice spomnile na priporočila ali jih seznanim z njimi. Komisija je tako želela pridobiti dokazno gradivo za pripravo realistične ocene glede tega, kakšna stopnja izboljšanja je bila dosežena na podlagi priporočil, s tem pa tudi oceniti, v kolikšni meri so poročila sprožila spremembe.

2.2. Zbiranje dokazov

Izdelan je bil vprašalnik za zbiranje podatkov za to poročilo, za katerega je bil uporabljen povzetek priporočil iz vseh prejšnjih poročil. Prvotni povzetek, pripravljen za seminar, je zajemal enajst elementov. Nekateri elementi so bili konkretni, ostali bolj abstraktni. Popoln seznam je naveden v Prilogi k temu poročilu, osnovna področja, ki so bila zajeta, pa so bila naslednja: izboljšanje prostovoljnega izpolnjevanja predpisov ter izterjave in izvrševanja zakonodaje; uporaba informacijske tehnologije; povratne informacije in drugi načini ocenjevanja; izboljšanje evidenc in pretoka podatkov.

V odgovorih na vprašalnik so morale države članice:

- opisati vse dejavnosti, ki so se izvajale od začetka leta 2003 v zvezi z vsakim od enajstih priporočil,
- navesti, ali je bila opravljena kakršna koli ocena učinka teh dejavnosti,
- po potrebi pojasniti, zakaj ni bil sprejet noben ukrep in
- navesti vse druge ukrepe, ki so jih sprejele za odpravo morebitnih pomanjkljivosti na področjih, ki jih zajemajo priporočila, in dosežene rezultate.

2.3. Analiza odgovorov

Na vprašalnik so odgovorile vse države članice. Odgovore je Komisija primerjala ter za vsako priporočilo opravila analizo, kakšni ukrepi so bili sprejeti, ali je bila ocenjena njihova uspešnost ter, kadar je bilo primerno, zaradi česar ukrepov ni bilo. Analiza je bila težavna, saj države članice niso vedno dajale konkretnih odgovorov. Večina držav članic je odgovorila z opisom sistema, ki so ga uporabljale na področju, na katerega se je nanašalo priporočilo, veliko redkeje pa so navajale podatke, vezane na časovni okvir, skoraj nikoli pa niso bile omenjene kakršne koli inovacije v zvezi z določenim priporočilom.

Drugo vprašanje iz analize, tj. ali je bila določena dejavnost ocenjena ali ne, je bilo še težje proučiti. Le nekaj držav članic je navedlo podrobnejše podatke. Pojasnila za neukrepanje ali drugačne izbire (zadnji dve vprašanji) so bila navedena redko.

2.4. Rezultati

Izdelana je bila razpredelnica z vsemi enajstimi priporočili s kratkim opisom odgovorov držav članic in kratko oceno napredka pri izvajanju ukrepov, na voljo pa je v Prilogi tega poročila.

Po prvih ugotovitvah se zdi splošen pregled doseženih rezultatov pozitiven. Skoraj vse države članice so poročale o določenih dejavnostih na področjih, ki ustrezajo tistim, ki so navedena v priporočilih. Vendar je bilo nekaj izjem, kakor sta uporaba načrtov o nadzoru DDV in pomen osrednje ocene tveganja. Na obeh področjih je veliko število držav članic izrazilo različna stališča od tistih iz priporočil. Skupina držav članic je na primer prepričana, da bi morali biti načrti o nadzoru DDV vključeni v načrte o nadzoru ostalih davkov in se ne bi smeli obravnavati samostojno. Zdi se, da je to prepričljiv odziv na drugo temo, ki so jo obravnavala prejšnja poročila po členu 12: in sicer temo ugodnosti, ki bi nastale z obravnavo DDV kot dela enega velikega oddelka za pobiranje prihodkov, namesto da bi se upravljal ločeno. Prav tako so nekatere države članice trdno prepričane, da je treba dajati prednost lokalni oceni tveganja, pri tem pa obveščati tudi centralno raven. Tretje področje, na katerem je bilo malo vidnega napredka, je bila ocena uspešnosti posameznih uradnikov. Tu je večina držav članic preprosto opisala postopke ocenjevanja, ki se uporabljajo na področju človeških virov in načrtovanju poklicne poti. Samo ena država članica je navedla, da je izvedla kakršno koli nadaljnje ocenjevanje, ki je preverjalo uspešnost ali neuspešnost njenih dejavnosti nadzora DDV.

Ugotovljeno je bilo, da je le malo držav članic opisalo dejavnosti, ki se nanašajo na obdobje od leta 2003 (razen tistih držav članic, ki so se pridružile EU po tem datumu). Nekatere izmed „starih“ držav članic so izrecno navedle, da so bile določene dejavnosti izvedene ali cilji doseženi pred pripravo priporočil po členu 12.

Pri odgovorih na naslednja zastavljena vprašanja je bilo zelo težko zbrati kakršne koli res jasne odgovore, razen v zelo redkih primerih: rezultati ocene učinka sprememb ali sprejetih ukrepov; razlogi za neukrepanje; pripombe glede drugih ukrepov, ki jim je bila dana prednost.

2.5. Ocena

Cilj ocene je bil ugotoviti, ali so priporočila iz poročil po členu 12 sprožila spremembe. Za to je bilo iz odgovorov razbrati le malo dokazov. Iz rezultatov je razvidno, da so bila priporočila na splošno v skladu s pobudami, ki so jih sprejele države članice. Vendar je bilo težko najti kakršne koli dokaze, da so bili ukrepi držav članic neposredno povezani s priporočili iz poročila.

Naslednji pomemben element so bili rezultati dejavnosti, ki so jih države članice sporočile na podlagi ocene uspešnosti svojih pobud. To naj bi bil ključni kazalec vpliva in pomena postopka poročanja po členu 12 zaradi poudarka, ki ga je na tem vidiku imel vprašalnik, in

zaradi pomena, ki mu je bil pripisan na seminarju leta 2006. Izid tega dela ocene ni bil zadovoljiv, saj skoraj nobena država članica ni omenjala kakršne koli ocene ali preverjanja in postopkov revizije, ki bi bili v teku.

3. POGLAVJE 3: OPERATIVNE UGOTOVITVE S SEMINARJA

3.1. Uvod

Struktura seminarja je bila zasnovana na predstavah nacionalnih uprav in zunanjih strokovnjakov, poleg tega so bile predvidene še delavnice in okrogle mize.

Seminar je bil namenjen uradnikom, ki so v sodelujočih državah zaposleni na strateški ravni, ne pa tistim, ki so specializirani za področje lastnih sredstev iz naslova DDV. Ciljni udeleženci seminarja so bili tisti, ki sodelujejo pri določanju splošnih usmeritev nadzora DDV, oblikovanja politike nadzora in ocenjevanja nadzora, pobiranja in izvrševanja sredstev iz naslova DDV.

Seminar, ki ga je organizirala Komisija, je bil lepa priložnost za sprožitev razprave o temah v zvezi s poročilom po členu 12, za izmenjavo idej in zbiranje izkušenj. Vse sodelujoče države, brez razlik glede na to, kdaj so pristopile k EU, so pobudo Komisije pozdravile.

Seminar ni bil osredotočen le na spremljanje ukrepanja na podlagi prejšnjih priporočil, ampak tudi na kakovostne vidike vrzeli sredstev iz DDV v okviru prostovoljnega izpolnjevanja predpisov in vlogo ocenjevalnih ciklov v sodobnih upravah.

3.2. Vrzeli sredstev iz DDV

Vrzeli sredstev iz DDV je razlika med pričakovanimi ali predvidenimi prihodki iz DDV ter prihodki, ki so dejansko pobrani. Vrzeli se pojavi v glavnem kot posledica izgube prihodkov zaradi primerov goljufije, nesolventnosti, davčne utaje in izogibanja davka. Na prvi pogled se zdi, da je to presenetljiva tema za seminar o lastnih sredstvih iz naslova DDV, saj načini izračuna lastnih sredstev iz naslova DDV namenoma izključujejo vrzeli sredstev iz DDV. Izhodišče za izračun osnove za DDV so dejansko pobrani prihodki in ne znesek, ki bi ga bilo treba pobrati⁴. Vendar obstaja jasna povezava med oblikovanjem ukrepov za izboljšanje prostovoljnega izpolnjevanja predpisov, ki lahko obsegajo storitve pomoči davčnim zavezancem in vprašanja pričakovanj, in postopka kvalitativne in ne samo kvantitativne ocene vrzeli sredstev iz DDV.

Med seminarjem je postalo jasno, da države članice različno razumejo korist ocene velikosti vrzeli iz sredstev DDV. Države članice so za postopek ocenjevanja uporabljale tudi veliko različnih pristopov, pri čemer so nekatere najbolj poudarjale kvantitativno oceno vrzeli in potrebo po standardnem načinu izračuna. Vendar je treba pripomniti, da po kvantitativni opredelitvi vrzeli država članica tega podatka ne more koristno uporabiti. Samo poznavanje višine vrzeli še ne prispeva k reševanju problema.

Kvalitativna analiza vrzeli sredstev iz DDV, ki temelji na tehnikah za opredeljevanje tistih gospodarskih subjektov, ki so vzrok za nastanek vrzeli sredstev iz DDV, je zato ključna, da se zmanjša število subjektov, ki predpisov ne spoštujejo v celoti. Treba je raziskati in opredeliti posebnosti vsakega segmenta subjektov, ki so odgovorni za nastanek vrzeli, nato pa določiti in uporabiti pravilne metode za zagotavljanje izpolnjevanja predpisov, tj. od ciljno naravnanih

⁴ – razen če gre za nekatere potrebne prilagoditve in nadomestila, ker zakonodaja na področju DDV državam članicam daje nekaj možnosti in se osnova za DDV izračuna, kakor da bi bila zakonodaja popolnoma usklajena.

ukrepov prostovoljnega izpolnjevanja predpisov do kazenskega pregona za ta posebni segment.

Kakor kaže ta kratek povzetek, kljub temeljiti razpravi na seminarju soglasje o tem vprašanju ni bilo doseženo: čeprav vse zainteresirane strani priznavajo pomembnost koncepta, niso bile enotne glede nobenega ukrepa za izboljšanje stanja.

3.3. Ocena

Komisija je v svojem petem poročilu po členu 12 poudarila, kako pomembno je, da države članice pravilno ocenijo uspešnost svojih dejavnosti pobiranja DDV, ker je bilo ugotovljeno, da davčne uprave držav članic ocenjevanju niso namenile toliko pozornosti, kot bi bilo potrebno.

Ocena je postala še pomembnejša zaradi decentralizacije upravljanja in drugih nalog ter tudi zaradi vse večjega pomena, ki se pripisuje učinkovitosti, uspešnosti in kakovosti storitev. Ta trend se je še okrepil zaradi zmanjšanja proračuna ali dejavnejšega nadzora nad porabo dodeljenih sredstev.

Pravilna ocena bi morala vključevati oceno stanja pred in po izvajanju zadevnih ukrepov in uporabljati kazalce za spremljanje napredka od enega do drugega obdobja.

Na seminarju je postalo jasno, da razlika med konceptoma spremljanja in ocenjevanja v veliko državah članicah ni popolnoma jasna. Komisija meni, da je za izboljšanje uspešnosti in za zagotovitev, da se „prave stvari pravilno izvedejo“, potrebno oboje. Vendar je bilo očitno, da vse države članice tehnikam ocenjevanja niso pripisovale istega pomena, ko so razvijale in izboljševale svoje politike in strategije nadzora DDV.

4. POGlavJE 4: SKLEPNE UGOTOVITVE

4.1. Ozadje in cilji

Uredba št. 1553/89, ki obravnava načine pobiranja lastnih sredstev iz davka na dodano vrednost, nalaga Komisiji obveznost, da proračunskemu organu poroča vsaka tri leta. Poročila se pripravijo na podlagi podatkov, ki jih predložijo države članice. Po regulativnih določbah se postopek poročanja osredotoča na postopke držav članic za registriranje davčnih zavezancev, izračun in pobiranje dolgovanega DDV ter na njihove sisteme za nadzor in preverjanje.

Pomembno je opozoriti, da so sicer opredeljeni enotni postopki glede izračuna zneska (osnove za DDV), na podlagi katerega se določi znesek, ki se da na voljo Komisiji, vendar pa imajo države članice veliko več svobode⁵ pri določanju omejitev in postopkov v zvezi z registracijo, davčnih stopenj in ureditev nadzora. Tako to ni področje, na katerem obstaja samo en pravilen odgovor in gotovo ni verjetno, da obstajajo možnosti, ki bi se dale uporabiti v vseh primerih.

Komisija se zaveda te omejitve, a je v preteklih poročilih kljub temu predlagala različna priporočila, katerih namen je zagotavljanje izboljšav delovnih metod držav članic. V tem poročilu se obravnava vprašanje, ali so prejšnja poročila in priporočila iz njih res sprožila kakšne spremembe.

4.2. Kazalci uspeha

Opredeljena sta bila dva potencialna kazalca, ki bi lahko bila uporabljena za merjenje uspešnosti poročil. Najbolj pozitiven odziv bi bil dokaz, da so poročila sprožila razpravo proračunskega organa in da so se zaradi te razprave izboljšale ureditve za upravljanje in pobiranje DDV. Takih dokazov ni bilo.

Komisija je za povratne informacije zaprosila tudi države članice in jih pozvala, naj navedejo, katere ukrepe so sprejele za izvajanje priporočil. Komisija je zasnovo tega poročila začela pripravljati po objavi zadnjega v letu 2005 s pripravo seminarja, na katerega so bile povabljene vse države članice, da bi se obravnavala širša vprašanja, ki so sprožila prejšnja priporočila. Na podlagi tega naj bi države članice opravile analizo in oceno, v kolikšni meri so izvedle priporočeni ukrep ali, če ga niso, zakaj ne ali za kakšne drugačne možnosti so se odločile. Rezultati te dejavnosti naj bi se nato navedli v vprašalnikih na to poročilo.

Kakor kažejo rezultati, opisani v poglavju 2 in v Prilogi, realistična in namenoma stroga ocena tega, kar je bilo doseženo na podlagi priporočil iz prejšnjih petih poročil, daje le malo dokazov za pozitivno stališče. Na podlagi ocene lahko sklepamo, da je bila večina priporočil primernih in da so države članice sprejele ali sprejemajo ukrepe na podobnih področjih, po drugi strani pa ni dokazov, da so države članice ukrepale zaradi priporočil samih.

4.3. Splošna ocena

V zvezi z ureditvami za lastna sredstva iz naslova DDV se postavlja vprašanje, kakšen je osnovni namen pripravljanja poročil po členu 12. Lahko bi trdili, da bi morala poročila, če bi hotela biti res uporabna, sprožiti spremembe, omembe vredno pa je tudi stališče držav članic, da bi lahko prispevala k boju proti goljufijam na področju DDV.

⁵ V okviru omejitev Direktive o DDV – Direktiva Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost, UL L 347, 11.12.2006. Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Direktivo Sveta 2008/8/ES z dne 12. februarja 2008, UL L 44, 20.2.2008, str. 11).

To poročilo opisuje poskus, da bi se ocenil prispevek poročil k pozitivnim spremembam ali izboljšavam metod, ki jih uporabljajo države članice za upravljanje DDV. Eden izmed proučenih ukrepov je bil, ali so prejšnja poročila po členu 12 sprožala razprave v Evropskem parlamentu ali Svetu. Ker se Evropski parlament in Svet na poročila nista odzvala, ni bilo mogoče poročati o nobenem uspehu. Tudi države članice so bile pozvane, naj navedejo podatke o dejavnostih, ki so jih začele izvajati zaradi poročil po členu 12. Čeprav so bile njihove povratne informacije delno pozitivne, bi bilo težko navesti kakršen koli določen ukrep, ki bi bil nesporno sprejet samo zaradi poročila po členu 12. Komisija bo zato sprožila razpravo med ustreznimi akterji iz držav članic v okviru foruma Svetovalnega odbora za lastna sredstva o zadevah iz člena 12 Uredbe št. 1553/89, vključno s sklepnimi ugotovitvami, ki se lahko razvijejo na podlagi tega poročila.